

блъскаха кораба. Плискаха се. Отстъпваха назадъ. Други, грамадни, съ бѣла грива го връхлитаха. Ревѣха като звѣрове около него. Страшно го нападаха. Отъ минута на минута бурята се усилваше. Параходътъ хвърли котва. Спрѣ. Вжтре бѣше страшно! Всички хора плачеха. Плачехъ и азъ. Притискахъ се до баща си. Той мълчеше. Гледаше ме съ тѣжни очи, като на раздѣла. Не разбирахъ защо.

Чу се силенъ трѣсъкъ. Побѣгнаха всички. Побѣгнахъ и азъ. Тичахъ донѣкжде и се върнахъ. Заварихъ баща си, че плачеше. И въ този мигъ здрави ръце ме грабнаха и понесоха. Когато се скривахме вече, видѣхъ, че баща ми тичаше следъ насъ.

Нѣколко жени и азъ бѣхме изкарани първи на брѣга. Пристигнаха и други лодки.

На разсѣмване бурята утихна. Потърсихъ баща си. Нѣмаше го. Той бѣ останалъ тамъ. Параходътъ бѣ потъналъ.

Нѣмахъ пари да се върна. Пъкъ и никого си нѣмахъ въ свѣта. Останахъ тука при рибаритѣ. Между тѣхъ по-растнахъ и остарѣхъ. Но никога не бѣхъ виждалъ човѣкъ отъ моята родна страна България!...

Той наведе глава и заплака. Заплакахъ и азъ.

Ние двама плачехме за България.

Григоръ Угаровъ

МАЛКИЯТЪ ТУРИСТЪ

Азъ съмъ малкиятъ туристъ
съсь крачета неуморни,
азъ обичамъ въздухъ чистъ,
ширни изгледи просторни.

Пжтищата зная вече,
та ги водя надалече
къмъ лазурни висини,
не ме плашатъ стрѣмнини.

На гърба си чанта имамъ,
хлѣбъ и дрехи въ нея взимамъ
и съ голѣмитѣ наредъ
тръгвамъ смѣло азъ напредъ. — Ей, че съмъ високо азъ!

Щомъ пристигна на балкана,
съ радостъ на върха застава,
и извикамъ съ силенъ гласъ:

Ако имамъ и крила —
както съмъ юначенъ, смѣлъ —
надъ градища и села
бихъ летѣлъ като орелъ!

Лжчезаръ Станчевъ